

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. S. Š., bytom P., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., P., ktorou namietala porušenie základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 124/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. S. Š. o d m i e t a pre jej neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2003 doručená sťažnosť Mgr. S. Š., bytom P., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., P., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 124/00.

V nadväznosti na to sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní rozhodol týmto „uznesením:

Ústavný súd začína konanie o porušení práva podnikovateľky na prerokovanie jeho občianskoprávnej veci vedenej na Okresnom súde v Prešove bez prietahov uvedeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“.

Ďalej sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd „*vyniesol toto uznesenie:*

Ústavný súd vyslovuje, že nekonaním Okresného súdu v Prešove v občianskoprávnej veci Mgr. S. Š., vedenej pod sp. zn. 11 C 124/00 došlo k porušeniu jej ústavného práva na prerokovanie jej veci bez prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a priznal finančné zadosťučinenie v zmysle čl. 127 Ústavy SR v sume 600 000,-- Sk, ktoré je Okresný súd v Prešove povinný vyplatiť v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti Nálezu ústavného súdu“.

2. Ústavný súd požiadal okresný súd o vyjadrenie, či sťažovateľka pred tým, ako podala sťažnosť ústavnému súdu, využila právny prostriedok, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“).

Okresný súd listom zo 17. decembra 2003 ústavnému súdu oznámil, že v namietanej veci nebola okresnému súdu podaná sťažnosť v zmysle zákona o štátnej správe súdov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“) sa naďalej,

aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 2, § 30, § 52, § 116, § 118 citovaného zákona).

Sťažovateľka nepreukázala, že sa podala sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch. Naopak, z informácie okresného súdu vyplynulo, že takúto sťažnosť nepodala. Sťažovateľka taktiež nepreukázala a netvrdila, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2003